

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN GERARD BROOKE, ESQ.

MIJN WAARDE GERARD!

Gij zult u verheugen te hooren, dat wij zonder te verdrinken uit het waterige *Holland* geraakt zijn — een land, hetwelk men om al zijn grachten en klokkenspel als een klinkend moeras zoude kunnen uitduiden.

Wij verlieten *Nijmegen* min of meer met dat gevoel van ontevredenheid, hetwelk ons ten onregte bezielt, wanneer wij ons eene plaats herinneren, alwaar wij of eenig leed of eenige teleurstelling ondervonden hebben. Maar inderdaad van het zoetste geschenk der milde natuur beroofd te zijn, is toch ook genoeg, om zoowel iemands zedelijke als plaatselijke genegenheid den bodem in te slaan. Mijn oom zegt er weinig van, alzoó hij zich altijd als op den rand van een' eeuwigdurenden slaap staande blijft beschouwen, maar mijne tante klaagt bitter, dat zij nog geen' gerusten nacht heeft gehad, sedert dat wij van *Londen* zijn afgereisd: terwijl hare meid geuwendende verklaart, dat het reizen buiten 's lands een rumoerig ding is, en hare meesteres reeds meer dan eens van ter zijde een' wenk heeft gegeven, dat zij er zich niet op verhuurd heeft, om

haar op zulk eene reis te vergezellen. Wat mijzelven aangaat, ik vereenig mij met den luiaard van D^r. WATTS, en wenschte even als hij, wel »een weinig meer slapens en een weinig meer sluimerens.» Nu, al dat klagen en al die ontevredenheid is het werk van één' lastigen reisgenoot, dien het toeval ons in een Duitschen windbuil in hetzelfde logement deed aantreffen. Hij was een eenling van de gansche som der passagiers van *Rotterdam* af, maar had door zijne nietsbeduidendheid niemands opmerking getroffen. In zijn' rok als in een pennekoker stekende, eene soort van mixtuur van een' postrijder, een' saletrekel en een' kantoorklerk zijnde, viel het niet ongemakkelijk op dit eerste gezigt te beoordeelen, tot welke klasse van dieren hij behoorde. In weerwil evenwel van een los voorkomen, een' sluw opslag van het oog, en het gebruik van zekere uitdrukkingen, welke te *Londen* algemeen in zwang zijn, lag er evenwel iets zoo doms over zijn gelaat, dat men zeker van hem geen kwaad had verwacht, noch dat hij iemands slaap zoude hebben kunnen storen. Omtrent middernacht evenwel, terwijl nommer één lag te slapen, nommer twee te droomen, nommer drie te snorken, en nommer vier misschien onder de bezwaring van het *soupe* lag te hijgen, werd het gansche volkrijke etablissement op eens uit den slaap gewekt door een paar geweldige losbrandingen, welke ieder een met schrik vervulden. In de eerste zinsverbijstering meende ik wezenlijk, dat de Belgen trachtten de stad door een *coup de main* te overrompelen. Alzoo *Nijmegen* werkelijk in staat van beleg was, kwam de wacht uitloopen, en terwijl ik mijne onderkleederen

aanschoot, stond er reeds een twaalfstal soldaten op de deur te rammeijen en te schreeuwen, om binnengelaten te worden. Ik sprong mijne kamer uit en vond den trap en de gangen vol van mannelijke en vrouwelijke gedaanten, in verschillende trappen van naaktheid, onder welke onze meid *MARTHA* niet het minste in het oog liep, naardien zij, om redenen haar bekend, hare gewone nachtmuts verwisseld had voor die welke zij des daags droeg, met vuurroode flodderende linten, en welke dus het eenigste ordelijke kleedingstuk was, aan haar of aan de gansche vergaderde menigte te bespeuren. Haar mond stond wijd open, zoodat zij zekerlijk gilte of schold, maar het rumoer, hetwelk zij maakte, werd verdoofd en ging verloren onder eene verwarring van talen, die het even te voren zoo geruste logement in een tweeden *Babel* hadden veranderd. Eenige schreeuwden »brand!» andere »moord!» en ééne schelle vrouwenstem gilte: »De Franschen! De Franschen!» De patrouille werd inmiddels binnengelaten, en drong zonder verdere pligtplegingen den trap op door tot naar de kamer, waaruit men de twee schoten vernomen had. De deur was op den grendel en met eene bout gesloten, maar werd spoedig met de kolf van een geweer opengeslagen, waarop de gansche menigte in massa naar binnen stroomde. Daar zat onze snaak met een' fraaijen zijden doek, bij wijze van een' tulband om zijn hoofd gewonden, overeind in zijn bed, verwonderde zich zeer over ons bezoek, en betuigde zijne bevreemding, dat hij zijne pistolen te *Nijmegen* niet mogt afschieten, zoo als hij uit zijn achtervenster te *Paddington* gewoon was te doen. Het

viel niet gemakkelijk hem den aard van zijn misdrijf onder het oog te brengen, of hem naderhand te be-
duiden, dat hij er niet wel aan gedaan had. De her-
bergierster schold in het Hollandsch, de knecht bab-
belde in het Fransch, de sergeant van de wacht dreig-
de, en zwoer in al de talen, welke hij kende, terwijl
onze maat in slecht Engelsch snoefde, dat hij een vrije
Brit, enz. was, en in de geheele wereld het regt had,
om zijne pistolen af te schieten. Het alarm nam zoo-
danig toe, dat onze landsman groot gevaar liep van
een' nacht in de *Corps de garde* door te brengen,
maar eindelijk werd de zaak vereffend voor eene boete,
welke hij, blijkbaar niet voorzien van een *port d'armes*,
betalen moest, en welke, zeer natuurlijk, aan snapsjes
bestedd werd. Hij kreeg daarenboven het berigt, dat
de schade van de deur een der posten van zijne reke-
ning zoude uitmaken, en in *Holland* zijn de passagiers-
rekeningen geene beuzelingen. Hij had daarenboven
nog al de verwijtingen door te staan van zijne mede-
reizigers, die door zijn toedoen de bittere beproeving
moesten ondervinden van uit den eersten slaap gewekt
te zijn, eene beproeving zoo veel te zwaarder, omdat
hem, met eene vroege stoomboot moetende vertrekken,
geen tijd tot een' tweeden slaap overbleef. Even gelijk
het onweder het bier verzuurt, had het onverwachte
schot al den melk van menschelijke goedhartigheid
doen hotten — elk woord dat men hoorde, was als een
druppel zuur, en den armen sukkel letterlijk met vloek-
woorden overladen hebbende, deinsden al de slaapmut-
sen eindelijk weder af naar hunne kussens, en wij
lieten hem aan zich zelve over.

Ik was zeer nieuwsgierig, om te weten, welke houding de bewerker van de stoornis den volgenden morgen zoude aannemen, maar toen hij aan boord van de stoomboot verscheen, lag er in plaats van eenige verlegenheid, integendeel zulk een voorkomen van weltevredenheid en zelfsbehagen over zijn gelaat verspreid, dat ik overtuigd werd, dat hij bij zijne terugkomst te *Walbrook* of *Lothbury* onder zijne kameraden op het Nijmeegsche stukje zoude roemen, als op een groot heldenfeit. Ik ben zeer beducht, dat dergelijke vertooningen zeer algemeen zijn onder die soort van lanterfantende reizigers, die zich verbeelden overal te huis te zijn. Gij moet u nogtans niet verbeelden, dat ik die alleen onder de bewoners van onze hoofdstad meen te vinden, die als de gansche horizon van doek was, er een Panorama van *Londen* op zouden schilderen. Er zijn misschien nergens zoo veel van die ledigloopers van allerlei rang dan in *Frankrijk*, die zich verbeelden, dat de geheele wereld in *Frankrijk*, en geheel *Frankrijk* in *Parijs* gelegen is.

Toen ik het bonte gezelschap aan boord overkeek, deed het mij leed de afwezigheid te bespeuren van den gelen en den rooden man, de mostaard en peper, die mij tot dusverre tot mijn toespjijs gediend hadden. Dan, voor het tegenwoordige zoude ons vermaak voortkomen van iemand uit ons eigen midden. Mijne tante, zoo als gij weet, is eene goedhartige, eenvoudige ziel, maar zoo vurig in hare aandoeningen als zwak van zenuwgestel. Zij gelijkt in één woord naar de Abdis van CHAUCER, die geheel »gevoel en hart» was. Aan die geaardheid heeft zij de meeste van hare reisavonturen

te danken, waarvan ik er thans een beschrijven wil — maar onder het zegel der geheimhouding, want het is een zoo kiesch onderwerp voor haar, als het overwinnende zeekalf voor HECTOR M^c. INTYRE in den »Oudheidkenner.« Den eersten plaats na hare droefheid over het verlies van haren »armen GEORGE« bekleedt haar bitterste verdriet van geene moeder te zijn, en even gelijk sommige hennen, welke in hetzelfde geval zijn, dekt en broedt zij het eerste kicken het beste, hetwelk zij mogt aantreffen. Tot hare grootste blijdschap dan vond zij onder het reisgezelschap een' dikken, vetten, forschen, fikschen, kleinen knaap, met lange krullende haren tot over zijn' rug nedervallende — hij zal naar gissing zoo wat acht jaren oud geweest zijn — vrij wat te jong volgens hare meening, om alleen, en dat vooral op zee, zonder iemands toezigt uit reizen gestuurd te worden. Zulk eene schandelijke onvoorzigtigheid, zoo als zij die geliefde te noemen, wekte haar medelijden in een' hoogen graad op, en deed haar besluiten, om als eene moeder over het verlaten knaapje te waken. Zij bewees hem dienvolgens allerlei moederlijke liefkozingen, die haren *protégé* in het eerst tamelijk goed schenen aan te staan, hoewel hij ze een weinig later met vrij wat stroefheid beantwoordde. Maar tante voer voort als eene ware vrouw hare teederheid te verspillen, hoe ondanikbaar het voorwerp van dezelve ook wezen mogt — zich van tijd tot tijd vrij wat toegevendende aan schimp-schoten tegen de Duitsche vaders en moeders, en de behandeling van hunne kinderen. Gelukkiglijk deed zij het in eene spraak, welke de landtaal niet was. Eindelijk werd hare verontwaardiging ten top gevoerd,

toen zij haar aangenomen dreumes eene gewoonte zag opvolgen, welke zij in jongelingen van verderen leeftijd kwalijk dulden kan. »Het was,» zeide zij, »dol genoeg zulk een' kabouter in de kleeding van een volwassen mensch te steken, zonder hem toe te staan de gewoonte van volwassen menschen aan te nemen — b. v., tabak te rooken — en waarachtig» gilde zij bijkans uit: »ziet nu eens aan, de kleine bengel drinkt ook al een glas Hollandschen jenever!» Het gezigt daarvan deed haar alle geduld verliezen. Zoo vroeg een snaps te drinken kwam haar eene doodzonde voor. Dewijl nu eene vermaning tot onthouding daarvan in eene vreemde taal weinig kon baten, nam zij eensklaps, even als eenige onzer Chartisten, hare toevlugt tot de lichaamskracht, en stak in volle drift hare hand naar den verwenschten drank uit. Dit was een geweldig affront voor het langharige manneke, die zich met alle magt te weer stelde, en alzoo hij voor zijne jaren al tamelijk sterk was, volgde hier eene langdurige worsteling op, welke het gezelschap op het verdek bijzonder vermaakte. Tante trok den jongen naar zich toe en bekeef hem in het Engelsch — de kleine kabouter schopte en sloeg van zich af, en bewees onder het koeieren van zijn Hoogduitsch, dat hij behalve zijne andere bekwaamheden, ook in het vloeken uittermate bedreven was. De Genius der Matigheid zegepraalde eindelijk: mijne tante stortte het vocht uit het glas over den grond uit, en het kleine manneke gaf daarvoor aan zijne wraak lucht door het ledige glas in den *Rijn* te werpen. Tot dusver was alles goed gegaan. Tante had de overwinning behaald, in een' strijd, dien zij meende uit pligt